

Postexpeditor havde nedlagt sin private Bedrift — han var nemlig Gæstgiver — da han blev Postexpeditor, saa er dette ikke ganske korrekt, thi det fremgaar af Andragendets Indhold, at dette skete, da han lidt efter lidt mærkede, at han ikke kunde besørge begge disse Ting; det hedder i Betænkningen, „at han som Postexpeditor mere og mere har forjæmt en Sidebestjæftigelse, som var nødvendig for hans Eksistens.“ Han har altsaa ikke nedlagt denne Bedrift i Tillid til, at han nu kunde leve af at være Postexpeditor, men prøvet paa at holde begge Dele i Gang, og da han lidt efter lidt mærkede, at hans private Bedrift ikke lønede sig, nedlagde han den. Det var saaledes ikke noget stort Offer, han gjorde, da han nedlagde den.

Dam: Jeg skal blot med Hensyn til Postexpeditor Kosfoed, hvis Stilling nu blev omtalt af den høitærede Minister, tilføie, at det vel muligt ikke er saa korrekt, naar jeg sagde, at han paa eengang nedlagde sin Forretning som Værtshusholder; men saameget tør jeg forsikre er vist, at den gif efterhaanden istaa, saa at den har ikke havt nogen videre Betydning for ham som Næringsbedrift, efterat han var bleven Postexpeditor.

D. Christensen: Jeg skal begynde med strax at erklære mig tilfreds med den høitærede Ministers Udtalelse angaaende Havnesporet. Det er ganske vist ikke ubetydelige Ulemper, de nuværende Forhold føre med sig, men jeg er heller ikke blind for, at det er meget vanskelig at hjælpe derpaa. Der er vist ikke stort Andet at gjøre end at følge den Udvei, den høitærede Indenrigsminister foreslaar at gaa, nemlig at man forsøger sig noget frem. Men siden vi omtale dette Emne, har jeg anset det for min Pligt at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa en anden dermed beslægtet Ulempe heri Byen, som viser sig ikke saa Steder. Det er nemlig paa de almindelige Sporveie ikke sjældent, og da ikke mindst, hvor Sporene ere lagte paa makadamiserede Gader og Veie, at man kan træffe Dybder mellem Sporene, som andrage 2—8 Tommer, og det bliver da aldeles umuligt for de Veisfærende at komme over dem, medmindre de sætte deres Fjoretøi omtrent i en ret Vinkel. Da nu den høitærede Minister giver Koncession til Sporveisselskaberne, har jeg fundet, at det var min Pligt at gjøre ham opmærksom paa disse Ulemper. Der forekommer ikke saa saadanne Tilfælde, som ere meget besværlige for Befolkningen. Naar en Vogn skal til at møde

en Sporvogn paa en eller anden Route og hurtigt maa bryde ud over Sporet, er det ikke sjældent, at der sker ikke ubetydelige Ulemper. Jeg skal blot minde om, at de fleste af de Vogne, som færdes her i Byen, og som bruges til lettere eller sværere Kjørsel, ere underløbne Vogne, og naar Bridningen sker paa Skinnerne, saa styrte de Gjenstande, der staa paa Vognen, ned og forulempe de Veisfærende. Men hvad der er værre er, hvad jeg selv har været Vidne til, at ved en saadan hurtig Omdreining styrter let Rudsken og undertiden endogsaa Passagererne ned paa Gaden. Det kan være godt nok, at Politiet har sin Opmærksomhed henvendt paa disse Forhold, og at der ikke sjældent gives Underretning til de forskellige Selskaber om, at disse Forhold maa ændres; men der gaar i Reglen nogle Dage, inden Manglerne afhjælpes. Jeg tror derfor, at det var godt, at der fra høiere Autoriteter kunde gives en Generalordre til vedkommende Selskaber om at holde mere Die med disse Ulemper end hidtil. Saameget mere tror jeg, at Selskaberne her i Byen maa kunne holdes lidt mere til, som det er almindelig bekjendt, at disse Selskaber sidde i i en saadan Stilling, at det slet ikke kan forulempe dem at holde deres Spor i den Orden, de skulle være i. Det er jo bekjendt, at disse Selskaber, især de store, give et meget godt Udbytte af deres Aktier, og jeg mener da, at det ogsaa er i sin Orden, at de opfylde deres Pligter overfor de Veisfærende. Jeg forudsætter, at disse velmente Henstillinger ville blive optagne af den høitærede Minister paa saadan Maade, at vi for Eftertiden ville blive fri for at hente Politiet, hvor disse Sporveie vise sig altfor uheldige. Jeg skal slutte hermed.

Ryholm: Det gjorde mig ondt at høre den høitærede Minister udtale sig med saa lidt Sympathi om det Andragende, der gaar ud paa en Understøttelse fra Statskassen til „Danst Fiskeritidende“; men jeg tør maasse udtale det endog temmelig sikkre Haab, at den høitærede Minister ved næiere Overveielse vil stille sig velvilligere overfor denne Sag. Dette Andragende er jo ingenlunde fremkommet fra Redaktøren, men derimod fra Bestyrelsen for „Danst Fiskeexportørforening“, og det af virkelig Interesse for Sagen, idet Foreningen føler, at hvis det iøvrigt overordentlig gode Blad ikke faar Understøttelse, vil det gaa ind. Jeg skal her sige, at bemeldte Bestyrelsesmedlemmer have støttet Bladet i den Grad, at hver enkelt af dem har uddelt store Mængder af det til Fiskerbefolkningen, som ogsaa har modtaget